

Vypraveno

dne 22. 9. 16

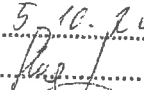

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1082r

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 5. 10. 2016
podpis:

MVCRP0158TLF

V Praze 21. září 2016
Č. j.: MV-66483-4/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

nar. Sumy - Ukrajina, státní občan Ukrajiny, trvale bytem
(dále též „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 5. 4. 2016, č. j.: VS-9549/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 2 žadatel podal dne 29. 9. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 23. 10. 2014. Žadatel, státní občan Ukrajiny, žije na území České republiky od roku 2001 na základě dlouhodobého víza, následně povoleného dlouhodobého pobytu a trvalý pobyt mu byl povolen s platností od 26. 7. 2006 za účelem sloučení rodiny. Je svobodný a bezdětný, jeho matka žije v České republice, otec na Ukrajině, oba rodiče jsou státními občany Ukrajiny.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 29. 9. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě obdrželo Ministerstvo vnitra dne 4. 1. 2016 některé vyžádané listinné podklady.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 26. 7. 2006, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržoval a realizoval pouze krátkodobé cesty do zahraničí.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 10. 11. 2015, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky pak žadatel neprokazuje, neboť doložil, že v letech 2005 až 2009 absolvoval studium na střední škole, na které byl vyučovacím jazykem jazyk český, tzn. po dobu delší než dobu stanovenou v citovaných ustanoveních, jež požadují absolvování studia na takovéto škole alespoň po dobu 3 školních let.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušil povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel však podle Ministerstva vnitra nespĺňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť neprokázal výši a zdroje svých příjmů za poslední 3 roky předcházející podání žádosti. V období od 29. 9. 2011 do května 2014 byl žadatel zaměstnán u obchodní společnosti a spol., s.r.o., a doložená výše jeho příjmů přitom nemohla pokrýt jeho životní náklady, tzn. náklady na bydlení či školné na vysoké škole, jakož i financování dalších životních potřeb žadatele včetně jeho zahraničních cest. Ačkoliv byl žadatel výše zmíněným usnesením Ministerstva vnitra vyzván k doložení veškerých příjmů za uvedené období, jiné příjmy, z nichž by byly uhrazovány jeho životní náklady, nedoložil, a z hlediska finančního zajištění jeho potřeb tak zůstaly jeho příjmy netransparentní.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel též splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez

vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky. Nad rámec uvedeného k důvodům zamítnutí žádosti přistupuje, jak shora uvedeno, i nesplnění podmínky vyplývající z § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, jejíž prominutí tento zákon nepřipouští. Ministerstvo rovněž vyhodnotilo jako nedostatečnou jeho sociální integraci do české společnosti, neboť opakovaně nerespektoval právní předpisy České republiky, když se dopustil celkem sedmi přestupkových jednání v souvislosti s provozem motorového vozidla, za něž mu byly uloženy pokuty.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2016, které bylo žadateli doručeno dne 11. 4. 2016, podal žadatel dne 25. 4. 2016 včasný rozklad, k němuž v příloze připojil mzdové listy jeho matky a nevlastního otce za rok 2011 až 2014.

V rozkladu žadatel nejprve cituje obsah ustanovení § 13 a 14 zákona o státním občanství České republiky a poté uvádí jednotlivé rozkladové námítky, které lze shrnout následovně.

K nesplnění podmínky dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky žadatel namítá, že byl až do roku 2014 studentem vysoké školy, a jako takový byl osobou nezaopatřenou podle zákona o státní sociální podpoře, a v souladu se zákonem tak měli jeho rodiče zákonnou povinnost žadatele hmotně zabezpečit. V této souvislosti uvádí, že nikdy výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systémy státní sociální podpory a pomoci v nouzi. Domnívá se, že jelikož byl osobou nezaopatřenou, jde v jeho případě o obdobnou situaci jako u žadatelů mladších 18 let, kteří tuto podmínku nemusejí splňovat. Ačkoliv má za to, že příjmy má prokazovat pouze žadatel, a požadavek na doložení příjmů jeho matky a nevlastního otce za období 2011 až 2014 je tudíž porušením zákona, doklady o jejich příjmech k rozkladu připojil.

Dále podle názoru žadatele správní orgán v napadeném rozhodnutí údajně vůbec neodůvodnil závěr o nedostatečné sociální integraci žadatele ve spojitosti s jím spáchanými přestupky, přičemž vyjadřuje výhradu i k tomu, že správní orgán vycházel ze stavu do roku 2014, tedy před 2 roky, a nezkoumal aktuální stav.

Pokud jde o nevyhovění jeho žádosti o udělení českého státního občanství z důvodu ohrožení bezpečnosti státu ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož se zamítnutí žádosti obsáhleji neodůvodňuje

a není dána možnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, žadatel vyjadřuje výhrady k tomu, že nemá možnost řádného přezkumu takového rozhodnutí, čímž je opomíjeno jeho právo na spravedlivý proces a na informace. Zároveň dovozuje, že je-li cizinec skutečně ohrožením pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, pak je toto důvodem pro zrušení povolení k trvalému či jinému pobytu dle § 77 nebo § 87 zákona o pobytu cizinců, nikoli pro neudělení českého státního občanství. Udělení českého státního občanství dle jeho vyjádření neznamená, že by takový člověk mohl beztrestně ohrožovat bezpečnost státu, pouze znamená, že tohoto člověka již nebude možno v budoucnu vyhostit. Podotýká, že považovat pracujícího studenta, který z České republiky téměř nevycestoval, za osobu ohrožující bezpečnost státu, je zcela nereálné s tím, že není možné se proti konkrétnímu důvodu bránit, není-li v odůvodnění rozhodnutí uveden.

Ze shora uvedených důvodů žadatel navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a bylo vydáno nové rozhodnutí o udělení státního občanství České republiky.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla předně skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelem v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují,

zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadateli.

K námitce žadatele, že s ohledem na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nebylo zamítnutí jeho žádosti obsáhleji zdůvodněno, je nutno uvést, že na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek

prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladmo lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 /*Kodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 /*Ustawa o obywatelstwie polskim*/).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že námitka žadatele, dle níž nebyl seznámen s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, a tímto postupem bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a informace, postrádá právní oporu. Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení,

nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchýlnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

K výše zmíněné námitce žadatele považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Žadatel dále namítá, že je-li cizinec skutečně ohrožením pro bezpečnost státu nebo pro veřejný pořádek, pak je toto důvodem pro zrušení povolení k trvalému či jinému pobytu dle § 77 nebo 87 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V této souvislosti poukazuje ministr vnitra na následující skutečnosti.

Řízení o odnětí trvalého pobytu či statutu rezidenta a řízení o udělení státního občanství České republiky jsou odlišnými řízeními, řídicími se jinou právní úpravou a sledujícími jiné cíle. Je nutno vzít v úvahu skutečnost, že neudělení státního občanství České republiky žadateli by pro něj mělo zcela jiné důsledky, než zrušení trvalého pobytu, resp. odnětí statutu rezidenta z bezpečnostních důvodů, na něž by v takové situaci pravděpodobně navazovalo rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve všech řízeních tohoto typu je správní orgán povinen při aplikaci dotčených zákonných ustanovení respektovat princip proporcionality a, v souladu s bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, hodnotit dopad do osobní sféry dotčené osoby v porovnání s bezpečnostním rizikem, jaké pro Českou republiku představuje. V úvahu je nutno vzít i mezinárodní závazky České republiky na tomto poli.

V posuzovaném případě tak lze v intencích výše zmíněného uvést, že zatímco odnětí statutu rezidenta, resp. zrušení trvalého pobytu žadateli (s pravděpodobným následným správním vyhoštěním) za situace, kdy na území České republiky žije již 15 let, by bylo nepochybně velmi významným zásahem do jeho osobní situace, neudělením státního občanství žadateli se naopak jeho dosavadní statut nijak nezmění. Statut rezidenta s trvalým pobytem v České republice mu přitom v této zemi garantuje práva v rozsahu velmi se blížícím okruhu práv českých státních občanů (viz k tomu čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Pokud jde o práva civilní či práva sociální, má žadatel v podstatě shodný status jako čeští státní občané.

Rozdílná míra dopadů do osobní sféry žadatele v případě odnětí trvalého pobytu a v případě neudělení českého státního občanství, jakož i rozdílné následky pro český stát (především z hlediska reverzibility přijatého rozhodnutí), se projevují v odchylném vyhodnocení bezpečnostního rizika pro účely pobytových a státoobčanských řízení.

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, jíž bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelovu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, jeho integraci do české společnosti, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadateli její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl

k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadateli nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

Za stavu, kdy byl učiněn závěr, že ve smyslu § 13 odst. 2 ve vazbě na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nelze žadateli státní občanství udělit a jeho žádost musí zamítnuta, nepovažuje ministr vnitra za účelné se zabývat rozbohem splnění dalších zákonných podmínek, stejně jako ostatními žadatelem uplatněnými námitkami.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

